
problemen lagen dieper: de kerk moest worden vrijgemaakt van 'traagheid, van autoritaire machtsuitoefening en van het bondgenootschap met politieke en economische machten (...) zodat zij de blijde boodschap weer geloofwaardig kan verkondigen'.²⁹ Dit was in feite op dat moment het programma van Septuagint: maatschappijvernieuwing door kerkvernieuwing.

Begin 1969 organiseerde Septuagint een tweede grootschalige bijeenkomst in Amsterdam, waar ook vertegenwoordigers van verwante priestergroepen uit Duitsland (die Arbeitsgemeinschaften von Priestergruppen) en Frankrijk (Échanges et Dialogue) aanwezig waren. Besloten werd onder meer om een internationale actie te gaan voeren tijdens de Europese Bisschoppensynode in Chur (Zwitserland), die later dat jaar zou worden gehouden. Hier waren behalve Septuagint ook delegaties aanwezig van de zojuist genoemde Duitse en Franse groepen, en verder Présence et Témoignage (België) en de Solidaritätsgruppe uit Wenen (Oostenrijk).³⁰ Ondanks een blokkade van de ingang van het congrescentrum kreeg Septuagint in Chur geen gelegenheid om het woord tot de bisschoppen te richten. Maar wel kreeg het natuurlijk ruimschoots aandacht van de toegestroomde pers. Septuagint verklaarde dat de priesters zich massaal zouden moeten distantiëren van 'degenen die dit onderdrukkingssysteem handhaven en de kerk (moesten) aanklagen in zoverre zij onrecht doodzwijgt, zich compromitteert en gemene zaak maakt met de gevestigde machten'.³¹ Nog datzelfde jaar werd er in Rome een wereldwijde bisschoppensynode gehouden, waarbij Septuagint wederom demonstratief aanwezig was. Tekenend is dat de priesterdemonstranten nergens in Rome onderdak konden vinden, alleen in het seminarie van de Waldenzen. Een lobby onder de bisschoppen was inmiddels natuurlijk een zinloze zaak. Septuagint en andere radicale priesters discussieerden nu vooral onderling aan de hand van het 'rode boekje', een door Septuagint samengestelde bundel van teksten, getiteld *Die Kirche befreien für die Befreiung der Welt*. Helaas kon het als demagogisch en dictatoriaal gevoelde optreden dat de aanhangers van Septuagint in de discussie meebrachten op weinig waardering rekenen. Dit zou Septuagint later ook in Nederland opbreken.

Zoals gezegd was Septuagint in actie gekomen tegen de celibaatsverplichting, maar in 1970 werd door Rome elke discussie daarover definitief geblokkeerd. Septuagint was gedwongen dit actiepunt naar het tweede plan te verwijzen. Nu besloot men zich te gaan richten op kritische gemeenten en basisgroepen. Septuagint ontwikkelde globale richtlijnen waaraan kritische gemeenten zouden moeten voldoen. Maar deze gemeenten hadden geen enkele behoefte aan een sturing door Septuagint, in een stijl die moeilijk

²⁹ Geciteerd door Laeyendeker, 'Septuagint', p. 91.

³⁰ Septuagintgroep, *Septuagint van Chur naar Rome. Dossier van solidaire priestergroepen*, Amersfoort 1969.

³¹ Geciteerd door Laeyendeker, 'Septuagint', p. 97.